GEORGIUS ZINGEL DE SCHLIERSTADT

Entstehungsort unbestimmt, 2. Hälfte 15. Jh. (terminus ante quem 1488) Seite 168r

Quelle: https://manuscripta.at/?ID=35046
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar/Seminario Maggiore

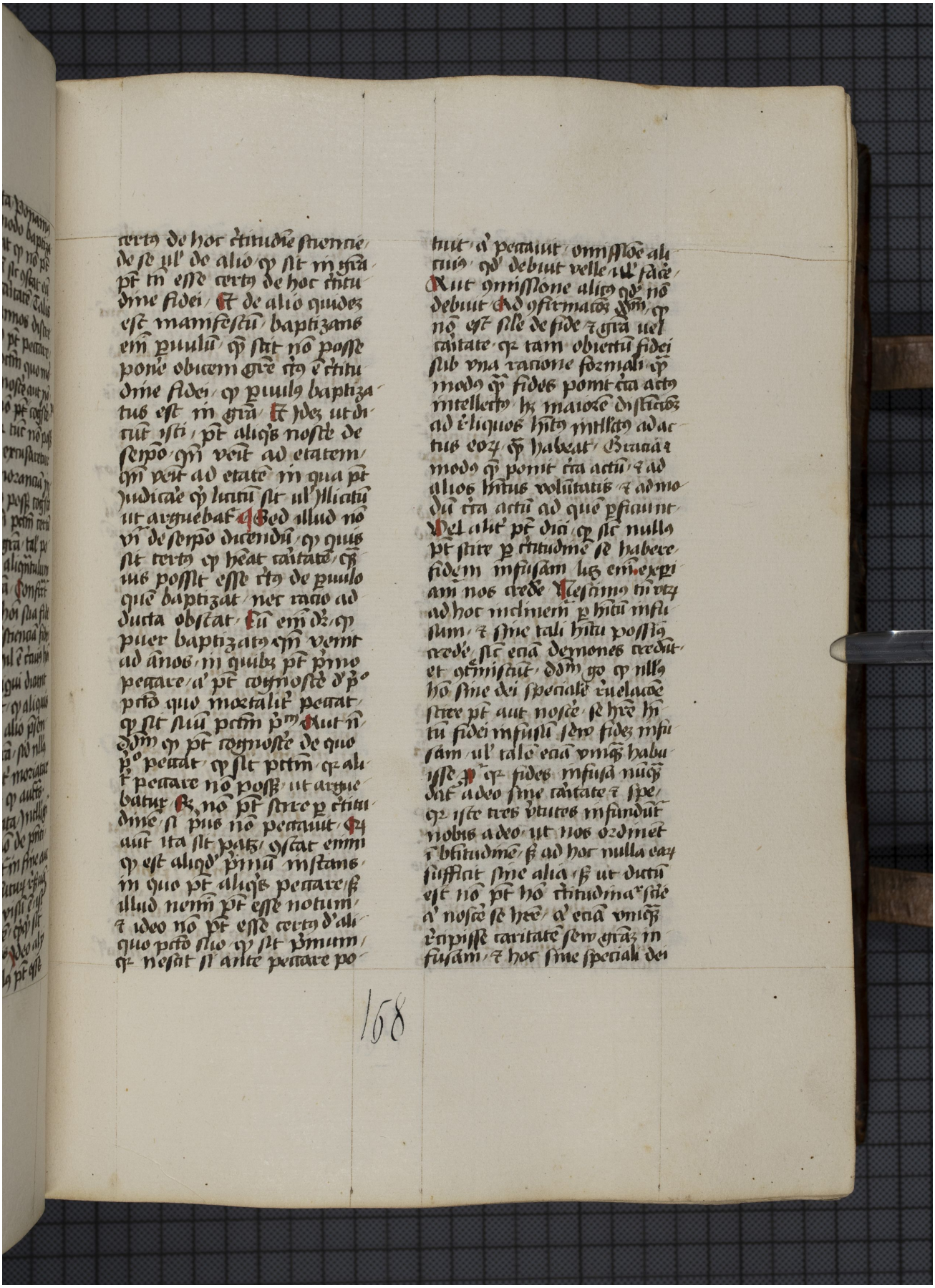

certo de hoc certitudine sciencie
de se vel de alio quod sit in gra
potest esse certus de hoc certitu
dine fidei. Et de alio quidem
est manifestum baptizans
eum puerum quod sit non posse
ponere obicem gratie quo e certitu
dine fidei quod puerulus baptiza
tus est in gra. Et fides ut di
cunt isti, potest aliquis noscere de
seipso quando venit ad etatem
cum venit ad etatem in qua potest
iudicare quod lectum sit vel illicitum
ut arguebat. Sed illud non
vim de seipso dicendum quod quis
sit certus quod habeat caritatem quis
possit esse certus de puerulo
qui baptizatur nec ratio ad
ducta obstat. Eu enim dicit quod
puer baptizatus cum venit
ad annos in quibus potest primo
peccare a potest cognoscere de primo
peccato quo mortaliter peccat
quod sit suum peccatum primum. Aut non
dicunt quod potest cognoscere de quo
primo peccat quod sit peccatum quia ali
quem peccare non posse ut argue
batur. Et non potest stare per certitu
dinem si prius non peccaverit. Quia
aut ita sit patet quia contra eum
quod est aliquod primum instans
in quo potest aliquis peccare. Et
illud nemo potest esse notum
et ideo non potest esse certus de ali
quo peccato suo quod sit primum
quia negat si ante peccare po
tuit a peccavit omissione ali
cuius quod debuit velle vel facere.
Aut omissione alicuius quod non
debuit. Ad confirmacionem quod
non est sibi de fide et gratia vel
caritate quia tam obiectum fidei
sub una ratione formali quod
modo quod fides ponit ita actus
intellectus hic maiore distinctio
ad reliquos habitus intellectus ad ac
tus eorum quod habeat. Gratia a
modo quod ponit ita actum et ad
alios habitus voluntatis et ad mo
dum ita actum ad quem pertinent
Vel aliter potest dici quod sic nullus
potest stare per certitudinem se habere
fidem infusam licet enim expe
riam nos credere. Nec tamen tantum
ad hoc inclinem per habitum infu
sum et sine tali habitu possim
credere sicut etiam dyemones credunt
et contremiscunt. Dicunt igitur quod nullus
homo sine dei specialiter revelacione
stare potest aut noscere se habere ha
bitum fidei infusum sed non fides infu
sam vel talem etiam omnes habu
isse. Et quia fides infusa nunquam
dat ad deo sine caritate et spe
quia iste tres virtutes infunduntur
nobis a deo ut nos ordinet
ad beatitudinem. Et ad hoc nulla ca
sufficit sine alia. Et ut dictum
est non potest homo certitudinaliter scire
a noscere se habere a etiam omnes
habuisse caritatem sem gratiam in
fusam et hoc sine speciali dei